

<p>מזמרה-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי תלויה, ומאי שאינה תלויה?											▲	◊
אילימא תלויה - דכתיב בה ביאה, ושאינה תלויה - דלא כתיב בה ביאה											!	◊
והרי תפילין ופטר חמור דכתיב בהן ביאה, ונוהגין בין בארץ בין בח"ל?										ז		◊
ה"ק: כל מצוה שהיא חובת הגוף - נוהגת בין בארץ בין בח"ל, חובת קרקע - אינה נוהגת אלא בארץ.	רב יהודה:										!	◊
מנה"מ?											▲	
(דברים יב) אלה החוקים - אלו המדרשות, והמשפטים - אלו הדינים, אשר תשמרון - זו משנה, לעשות - זו מעשה, בארץ - יכול כל המצות כולן לא יהו נוהגים אלא בארץ? ת"ל: (דברים יב) כל הימים אשר אתם חיים על האדמה, אי כל הימים, יכול יהו נוהגים בין בארץ בין בח"ל? ת"ל: בארץ	דת"ר:										!	◊
אחר שריבה הכתוב ומיעט, צא ולמד ממה שאמור בענין: (דברים יב) אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם וגו' - מה עבודת כוכבים מיוחדת שהיא חובת הגוף, ונוהגת בין בארץ בין בחוץ לארץ, אף כל שהיא חובת הגוף - נוהגת בין בארץ בין בח"ל.											!	◊
חוץ מן הערלה והכלאים.												■
ר"א, לקולא פליג או לחומרא פליג?	איבעיא להו:										▲	◊
לחומרא פליג, וה"ק ת"ק: חוץ מן הערלה ומן הכלאים, דהלכתא גמירי לה, אע"ג דאיכא למימר חובת קרקע היא, אבל חדש - בארץ אין, בח"ל לא, מ"ט? מושב - לאחר ירושה וישיבה משמע, ואתא ר"א למימר: אף חדש נוהג בין בארץ בין בח"ל, מ"ט? מושב - בכל מקום שאתם יושבים											▲	
או דלמא לקולא פליג, וה"ק ת"ק: חוץ מן הערלה והכלאים, דהלכתא גמירי לה, וכ"ש חדש, דמושב - כ"מ שאתם יושבים משמע, ואתא ר"א למימר: חדש אינו נוהג אלא בארץ, דמושב - לאחר ירושה וישיבה משמע, ומאי אף - אקמייתא?											▲	
מאן תנא דפליג עליה דר"א? ר' ישמעאל היא	ת"ש, דאמר אביי:										!	◊
ללמדך, שכל מקום שנאמר בו מושב - אינו אלא לאחר ירושה וישיבה, דברי רבי ישמעאל	דתניא: [רבי ישמעאל]									♦	!	◊
הרי שבת, שנאמר בו מושבות, ונוהגת בין בארץ בין בח"ל?	אמר לו ר"ע:									ז	!	◊
שבת - מק"ו אתיא, מה מצות קלות נוהגות בין בארץ בין בח"ל, שבת חמירא לא כ"ש	א"ל: [רבי ישמעאל]									!	!	◊
מאן תנא דפליג עליה דר"א? רבי ישמעאל, ש"מ: רבי אליעזר לחומרא פליג, שמע מינה.											!	
מכדי רבי ישמעאל אהיכא קאי? אנסכים, בנסכים ביאה ומושב כתיב בהן											ז	◊
ה"ק: ללמד, שכל מקום שנאמר ביאה ומושב - אינו אלא לאחר ירושה וישיבה, דברי ר' ישמעאל.											!	◊
אי הכי, אמר לו ר"ע: הרי שבת שנאמר בו מושבות, וא"ל: שבת ק"ו היא, נימא ליה: אנא ביאה ומושב קאמינא											ז	◊
הא ועתה קאמר ליה: דא, דאנא ביאה ומושב קאמינא ועוד, דקא אמרת: הרי שבת שנאמר בו מושבות, שבת - ק"ו היא.											!	◊
במאי קמיפלגי?											▲	
בקירבו נסכים במדבר קא מיפלגי											!	
לא קירבו נסכים במדבר	רבי ישמעאל סבר:										!	◊
קירבו נסכים במדבר.	רבי עקיבא סבר:										!	◊
האי תנא דבי ר' ישמעאל מפיך מאידך תנא דבי ר' ישמעאל	אביי:										■	◊
הואיל ונאמרו ביאות בתורה סתם, ופרט לך הכתוב באחד מהן לאחר ירושה וישיבה, אף כל לאחר ירושה וישיבה.	דתנא דבי ר' ישמעאל:										■	◊
ואידך?											ז	
משום דהוה מלך וביכורים שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.											!	◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
--	---

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ואידך?												ז	לז:		
צריכי, דאי כתב רחמנא מלך ולא כתב ביכורים, הוה אמינא ביכורים דקא מיתנהי - לאלתר ואי כתב ביכורים ולא כתב מלך, הוה אמינא מלך דדרכו לכבש - לאלתר.												!	ז	לז:	
ואידך?												ז	לז:		
נכתוב רחמנא מלך ולא בעי ביכורים, ואנא אמינא: ומה מלך דלכבש - לאחר ירושה וישיבה, ביכורים לא כל שכן.												!	ז	לז:	
ואידך?												ז	לז:		
אי כתב הכי, הוה אמינא מידי דהוה אחלה, קמ"ל.												!	ז	לז:	
והשתא דאמרת: חובת הגוף נוהגת בין בא"י בין בח"ל, מושב דכתב רחמנא גבי שבת ל"ל?													ז	לז:	
איצטריך, ס"ד אמינא הואיל ובענינא דמועדות כתיבא, תיבעי קידוש כי מועדות, קמ"ל.													!	ז	לז:
מושב דכתב רחמנא גבי חלב ודם למה לי?													ז	לז:	
איצטריך, ס"ד הואיל ובענינא דקרבנות כתיבי, בזמן דאיכא קרבן ניתסר חלב ודם, בזמן דליכא קרבן לא, קמ"ל.													!	ז	לז:
מושב דכתב רחמנא גבי מצה ומרור למה לי?													ז	לז:	
איצטריך, ס"ד הואיל וכתבי: (במדבר ט) על מצות ומרורים יאכלוהו, בזמן דאיכא פסח אין, בזמן דליכא פסח לא, קמ"ל.													!	ז	לז:
ביאה דכתב רחמנא גבי תפילין ופטר חמור למה לי?													ז	לז:	
ההוא מיבעי ליה לכדתנא דבי ר' ישמעאל:													!	לז:	
עשה מצוה זו שבשבילה תיכנס לארץ.	[תנא דבי ר' ישמעאל]												!	ז	לז:
בשלמא למ"ד: מושב - כל מקום שאתם יושבים משמע, היינו דכתיב: (יהושע ה) ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח, ממחרת הפסח אכול, מעיקרא לא אכול, אלמא אקרוב עומר והדר אכול, אלא למ"ד: לאחר ירושה וישיבה, ניכול לאלתר.													ז	לז:	
לא הו צריכי דכתיב: (שמות טז) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד בואם אל קצה ארץ כנען, אי אפשר לומר עד בואם אל ארץ נושבת - שכבר נאמר אל קצה ארץ כנען, וא"ל לומר אל קצה ארץ כנען - שהרי כבר נאמר עד בואם אל ארץ נושבת, הא כיצד? בשבעה באדר מת משה ופסק מן מלירד, והיו מסתפקין ממן שבכליהם עד ששה עשר בניסן.													!	ז	לז:
ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה - וכי ארבעים שנה אכלו? והלא ארבעים שנה חסר שלשים יום אכלו אלא לומר לך, עוגות שהוציאו ממצרים טעמו בהם טעם מן.	תניא אידך:												■	ז	לז:
בשבעה באדר מת משה, ובשבעה באדר נולד.	תניא אידך:												■	ז	לז:
מנין שבשבעה באדר מת? שנאמר: (דברים לד) וימת שם משה עבד ה', וכתבי: (דברים לד) ויבכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלשים יום, וכתבי: (יהושע א) ויהי אחרי מות משה עבד ה', וכתבי: (יהושע א) משה עבדי מת ועתה קום עבור, וכתבי: (יהושע א) עברו בקרב המחנה וצוו את העם לאמר הכינו לכם צידה כי בעוד שלשת ימים תעברו את הירדן, וכתבי: (יהושע ד) והעם עלו מן הירדן בעשור לחדש הראשון, צא מהן שלשים ושלשה ימים למפרע, הא למדת, שבשבעה באדר מת משה.													■	ז	לז:
ומנין שבשבעה באדר נולד משה? שנאמר: (דברים לא) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבא, שאין ת"ל היום, מה ת"ל היום? מלמד, שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש, שנאמר: (שמות כג) את מספר ימים אמלא.													■	ז	לז:
שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ, ונוהגות בין בארץ בין בחוצה לארץ, והוא הדין שינהגו: ומה חדש - שאין איסורו איסור עולם, ואין איסורו איסור הנאה, ויש היתר לאיסורו, נוהג בין בארץ בין בח"ל, כלאים - שאיסורן איסור עולם, ואיסורן איסור הנאה, ואין היתר לאיסורן, אינו דין שנהגו בין בארץ בין בח"ל והוא הדין לערלה בשתיים.	תניא, ר"ש בן יוחי:												■	ז	לז:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כל מצוה שנצטוו ישראל קודם כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ, לאחר כניסתן לארץ - אינה נוהגת אלא בארץ, חוץ מן השמטת כספים ושילוח עבדים, שאע"פ שנצטוו עליהם לאחר כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												לח:
השמטת כספים חובת הגוף היא													לח:
לא נצרכא אלא לכדתניא													לח:
(דברים טו) וזה דבר השמיטה שמוט - בשתי שמיטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים, בזמן שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, בזמן שאי אתה משמט קרקע - אי אתה משמט כספים.	[דתניא, רבי]												לח:
ואימא: במקום שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, ובמקום שאין אתה משמט קרקע - אין אתה משמט כספים ת"ל: (דברים טו) כי קרא שמיטה לה, מכל מקום.													לח:
שילוח עבדים חובת הגוף היא													לח:
סד"א הואיל וכתיב (ויקרא כה) וקראתם דרור בארץ, בארץ אין, בחוצה לארץ לא, תלמוד לומר: יובל היא, מכל מקום.													לח:
אם כן, מה תלמוד לומר בארץ?													לח:
בזמן שהדרור נוהג בארץ - נוהג בחוצה לארץ, אין דרור נוהג בארץ - אינו נוהג בחוצה לארץ.													לח:
החדש - אסור מן התורה בכל מקום, ערלה - הלכה, והכלאים - מדברי סופרים.	תנן התם:												לח:
מאי הלכה?													לח:
הלכתא מדינה	רב יהודה אמר שמואל:												לח:
הלכה למשה מסיני.	עולא אמר רבי יוחנן:												לח:
בשלמא לדידי דאמינא הלכה למשה מסיני, היינו דשני לן בין ספק ערלה לספק כלאים	עולא לרב יהודה:												לח:
ספק ערלה בארץ - אסור, בסוריא - מותר, בחוצה לארץ - יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקט	דתנן:												לח:
כרם הנטוע ירק וירק נמכר חוצה לו, בארץ - אסור, בסוריא - מותר, בחוצה לארץ - יורד ולוקט ובלבד שלא ילקוט ביד	ואילו גבי כלאים תנן:												לח:
אלא לדידך, ניתני: או זה וזה יורד ולוקח, או זה וזה יורד ולוקט													לח:
תני: או זה וזה יורד ולוקח, או זה וזה יורד ולוקט.	האמר ליה שמואל לרב ענן:												לט:
זה וזה יורד ולוקט, ובלבד שלא ילקוט ביד.	מר בריה דרבנא מתני ליה לקולא:												לט:
אריוך, ספק לי ואנא איכול.	לוי לשמואל:												לט:
רב אויא ורבה בר רב חנן מספקו ספקי להדדי.	[רב אויא ורבה בר רב חנן]												לט:
אין ערלה בחוצה לארץ.	חריפי דפומבדיתא:												לט:
שלחה רב יהודה לקמיה דרבי יוחנן													לט:
סתום ספיקא ואבד וראה, והכרוז על פירותיהן שטעונים גניזה, וכל האומר אין ערלה בח"ל - לא יהא לו נין ונכד (מיכה ב) משליך חבל בגורל בקהל ה'.	שלח ליה: [רבי יוחנן]												לט:
ואינהו כמהן סברוה?													לט:
אין ערלה בח"ל.	כי הא דתניא: רבי אלעזר בר' יוסי אומר משום ר' יוסי בן דורמסקא, שאמר משום רבי יוסי הגלילי, שאמר משום רבי יוחנן בן נורי, שאמר משום ר' אליעזר הגדול:												לט:
ולא?													לט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	--

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אף החדש	והאנן תנן, רבי אליעזר:	◊											לט.
חדש.	תני:	!											לט.
ערלה בח"ל - הלכה למשה מסיני.	רבי אסי אמר ר' יוחנן:		■										לט.
ספק ערלה בארץ - אסור, בסוריא - מותר	ר' זירא לרבי אסי, והתניא:	◊	◊										לט.
אישתומם כשעה חדא		○											לט.
אימא כך נאמר: ספיקא מותר, ודאה אסור.	א"ל: [רבי אסי]	!											לט.
לוקין על הכלאים דבר תורה.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:		■										לט.
הכלאים - מדברי סופרים	רבי אלעזר בר' יוסי, והאנן תנן:	◊	◊										לט.
לא קשיא: כאן בכלאי הכרם, כאן בהרכבת האילן כדשמואל		!											לט.
(ויקרא יט) את חקתי תשמורו - חוקים שחקקתי לך כבר, (ויקרא יט) בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע - מה בהמתך בהרבעה, אף שדך בהרכבה ומה בהמתך נוהג בין בארץ בין בח"ל, אף שדך נוהג בין בארץ בין בח"ל.	דאמר שמואל:	!											לט.
ואלא הכתיב: שדך		◊											לט.
ההוא, למעוטי זרעים שבח"ל.		!											לט.
רב חנן ורב ענן הוו שקלי ואולי באורחא, חזויהו לההוא גברא דקא זרע זרעים בהדי הדדי		○											לט.
נתי מר נשמתי	א"ל: [רב ענן]	■											לט.
לא חזויהו.	א"ל: [רב חנן]	◊											לט.
ותו חזויהו לההוא גברא דקא זרע חטי ושערי בי גופני		○											לט.
א"ל: נתי מר נשמתי	א"ל: [רב ענן]	■											לט.
א"ל: לא צהריתו, לא קיימא לן כרבי יאשיה דאמר: עד שזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד?	א"ל: [רב חנן]	◊											לט.
רב יוסף מערב ביזרני זרע.	[רב יוסף]	○											לט.
הכלאים - מדברי סופרים	א"ל אביי, והאנן תנן:	◊	■										לט.
לא קשיא: כאן בכלאי הכרם, כאן בכלאי זרעים, כלאי הכרם דבארץ אסורים בהנאה - בח"ל נמי גזרו בהו רבנן, כלאי זרעים דבארץ לא אסירי בהנאה - בח"ל נמי לא גזרו בהו רבנן.	א"ל: [רב יוסף]	!											לט.
לאו מלתא היא דאמרי	הדר אמר רב יוסף:	■											לט.
דרב זרע גינתא דבי רב משארי משארי, מאי טעמא? לאו משום עירוב עירובי כלאים.		○	■										לט.
בשלמא אי אשמעינן ארבע על ארבע רוחות הערוגה ואחת באמצע - שפיר, אלא הכא משום נוי, ואי נמי משום טרחא דשמעא היא.	אמר ליה אביי:	◊											לט.
כל העושה מצוה אחת - מטיבין לו, ומאריכין לו ימיו, ונוחל את הארץ, וכל שאינו עושה מצוה אחת - אין מטיבין לו, ואין מאריכין לו ימיו, ואינו נוחל את הארץ.													לט:
אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, אלו הן: כבוד אב ואם, - וגמילות חסדים, והכנסת אורחים, והבאת שלום בין אדם לחבירו, ותלמוד תורה כנגד כולם	ורמינהו:							◊					לט:
הכי קאמר: כל העושה מצוה אחת יתירה על זכותיו - מטיבין לו, ודומה כמי שמקיים כל התורה כולה.	רב יהודה:							!					לט:
מכלל, דהנך אפילו בחדא נמי?								◊					לט:
לומר, שאם היתה שקולה - מכרעת.	רב שמעיה:							!					לט:
וכל העושה מצוה אחת יתירה על זכותיו - מטיבין לו?								◊					לט:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	---

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
כל שזכותיו מרובין מעונותיו - מריעין לו, ודומה כמי ששרף כל התורה כולה ולא שייר ממנה אפילו אות אחת, וכל שעונותיו מרובין מזכותיו - מטיבין לו, ודומה כמי שקיים כל התורה כולה ולא חיסר אות אחת ממנה	ורמינהו:										⚡	◊	לט:	
מתניתין, דעבדין ליה יום טב ויום ביש.	אביי:										!	◊	לט:	
הא מני? רבי יעקב היא	רבא:										!	◊	לט:	
שכר מצוה בהאי עלמא ליכא	דאמר: [רבי יעקב]										⚡	!	◊	לט:
אין לך כל מצוה ומצוה שכתובה בתורה שמתן שכרה בצדה, שאין תחיית המתים תלויה בה בכיבוד אב ואם כתיב: (דברים ה) למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך, בשילוח הקן כתיב: (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, הרי שאמר לו אביו עלה לבירה והבא לי גזלות, ועלה לבירה ושלח את האם ונטל את הבנים, ובחזירתו נפל ומת, היכן טובת ימיו של זה? והיכן אריכות ימיו של זה? אלא, למען ייטב לך - לעולם שכולו טוב ולמען יאריכון ימיך - לעולם שכולו ארוך.	דתניא, רבי יעקב:										⚡	!	◊	לט:
ודלמא לאו הכי הוה											⚡		לט:	
ר' יעקב מעשה חזא.											!	◊	לט:	
ודלמא מהרהר בעבירה הוה											⚡	◊	לט:	
מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה.											!	◊	לט:	
ודלמא מהרהר בעבודת כוכבים הוה, וכתביב: (יהזקאל יד) למען תפוש את בית ישראל בלבם											⚡	◊	לט:	
איהו נמי הכי קאמר: אי סלקא דעתך שכר מצוה בהאי עלמא, אמאי לא אגין מצות עליה כי היכי דלא ליתני לידי הרהור.											!	◊	לט:	
שלוחי מצוה אין נזוקין	והא א"ר אלעזר:										⚡	⚡	לט:	
התם בהליכתן שאני.											!		לט:	
שלוחי מצוה, אינן נזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן	והא אמר רבי אלעזר:										⚡	⚡	לט:	
סולם רעוע הוה, דקביע היויקא, וכל היכא דקביע היויקא לא סמכינן אניסא, דכתיב: (שמואל א' טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאלו והרגני.											!	◊	לט:	
אילמלי דרשיה אחר להאי קרא כרבי יעקב בר ברתיה, לא חטא.	רב יוסף:										⚡	◊	לט:	
ואחר מאי הוא?											^		לט:	
כי האי גוונא חזא	איכא דאמרי:										!	◊	לט:	
לישנא דחוצפית המתורגמן חזא דהוה גריר ליה דבר אחר, אמר: פה שהפיק מרגליות ילחך עפר? נפק חטא.	ואיכא דאמרי:										!	◊	לט:	
כל העושה מצוה אחת - מטיבין לו	רמי רב טובי בר רב קיסנא לרבא, תנן:										⚡	⚡	לט:	
עשה אין, לא עשה לא											⚡	⚡	לט:	
ישב ולא עבר עבירה - נותנים לו שכר כעושה מצוה	ורמינהו:										⚡	⚡	לט:	
התם, כגון שבא דבר עבירה לידו וניצול הימנה	אמר ליה: [רבא]										!	◊	לט:	
כי הא דרבי חנינא בר פפי תבעתיה היא מטרוניתא, אמר מלתא ומלי נפשיה שיחנא וכיבא, עבדה היא מילתא ואיתסי, ערק טשא בהווא בי בני, דכי הוה עיילין בתרין אפילו ביממא הוה מיתזקי למחר, אמרו ליה רבנן: מאן נטרך? אמר להו: שני נושאי קיסר שמרוני כל הלילה, אמרו ליה: שמא דבר ערוה בא לידך וניצלת הימנו, דתנינא: כל הבא דבר ערוה לידו וניצל הימנו, עושין לו נס.	[רבי חנינא]										!	◊	לט:	
(תהלים קג) גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו - כגון רבי צדוק וחביריו.											⚡	◊	מ.	
ר' צדוק תבעתיה היא מטרוניתא, אמר לה: חלש לי ליבאי ולא מצינא, איכא מידי למיכל? אמרה ליה: איכא דבר טמא, אמר לה: מאי נפקא מינה? דעביד הא אכול הא. שגרת תנורא קא מנחא ליה, סליק ויתיב בגויה. אמרה ליה: מאי האי? אמר לה: דעביד הא נפיל בהא, אמרה ליה: אי ידעי כולי האי לא צערתיך.	[רבי צדוק]										⚡	◊	מ.	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רב כהנא הוה קמזבין דיקולי, תבעתיה הדיא מטרוניתא, אמר לה: איזיל איקשיט נפשיא. סליק וקנפיל מאיגרא לארעא, אתא אליהו קבליה, אמר ליה: אטרחתן ארבע מאה פרסי א"ל: מי גרם לי, לאו עניותא? יהב ליה שיפא דדינרי.	[רב כהנא]											○
אלו דברים שאדם עושה אותן, ואוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, אלו הן: כיבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום שבין אדם לחבירו, ותלמוד תורה כנגד כולם	רמי ליה רבא לרב נחמן, תנן:											◊
בכיבוד אב ואם כתיב: (דברים ה) למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך												◊
בגמילות חסדים כתיב: (משלי כא) רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד												◊
ובהבאת שלום כתיב: (תהלים לד) בקש שלום ורדפהו												◊
אתיא רדיפה רדיפה, כתיב הכא: בקש שלום ורדפהו, וכתיב התם: רודף צדקה וחסד	וא"ר אבהו:											◊
בתלמוד תורה כתיב: (דברים ל) כי הוא חיך ואורך ימיך												◊
בשילוח הקן נמי כתיב: (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים												◊
ליתני נמי הא												◊
תנא ושייר.												◊
תני תנא אלו דברים, ואת אמרת תנא ושייר												◊
(ישעיהו ג) אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו - וכי יש צדיק טוב, ויש צדיק שאינו טוב? אלא, טוב לשמים ולבריות - זהו צדיק טוב, טוב לשמים ורע לבריות - זהו צדיק שאינו טוב.	רבא, רב אידי אסברא לן:											◊
כיוצא בדבר אתה אומר: (ישעיהו ג) אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו - וכי יש רשע רע, ויש שאינו רע? אלא, רע לשמים ורע לבריות - הוא רשע רע, רע לשמים ואינו רע לבריות - זהו רשע שאינו רע.												◊
הזכות - יש לה קרן ויש לה פירות, שנאמר: אמרו צדיק כי טוב וגו' עבירה - יש לה קרן ואין לה פירות, שנאמר: אוי לרשע רע וגו'												◊
ואלא מה אני מקיים (משלי א) ויאכלו מפרי דרכם וממועצותיהם ישבעו?												◊
עבירה שעושה פירות - יש לה פירות, ושאין עושה פירות - אין לה פירות.												◊
מחשבה טובה מצרפה למעשה, שנאמר: (מלאכי ג) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו												◊
מאי ולחושבי שמו?												◊
אפילו חשב אדם לעשות מצוה, ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה.	רב אסי:											◊
מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, שנאמר: (תהלים טו) און אם ראיתי בלבי לא ישמע ה'												◊
ואלא מה אני מקיים (ירמיהו ו) הנני מביא אל העם הזה רעה פרי מחשבותם?												◊
מחשבה שעושה פרי - הקב"ה מצרפה למעשה, מחשבה שאין בה פרי - אין הקב"ה מצרפה למעשה.												◊
ואלא הא דכתיב: (יחזקאל יד) למען תפוש את בית ישראל בלבם												◊
הוא בעבודת כוכבים הוא דכתיב:	רב אחא בר יעקב:											◊
חמורה עבודת כוכבים, שכל הכופר בה כמודה בכל התורה כולה.	דאמר מר:											◊
כדרב הונא	עולא:											◊
כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו.	דאמר רב הונא:											◊
הותרה לו סלקא דעתך?												◊
אלא נעשית לו כהיתר.												◊
נוח לו לאדם שיעבור עבירה בסתר ואל יחלל שם שמים בפרהסיא, שנאמר: (יחזקאל כ) ואתם בית ישראל כה אמר ה' איש גילוליו לכו עבדו [ואחר] אם אינכם שומעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו.	רבי אבהו משום רבי חנינא:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורים ויתכסה שחורים ויעשה כמו שלבו הפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא.	רבי אלעאי הזקן:											◇
איני?										⚡		
כל שלא חס על כבוד קונו - ראוי לו שלא בא לעולם	והתניא:									⚡		◇
מה היא?										^		
זה המסתכל בקשת	רבה:									⚡		
זה העובר עבירה בסתר	רב יוסף:									⚡		◇
לא קשיא: הא דמצי כייף ליצריה, והא דלא מצי כייף ליצריה.										!		◇
אין מקיפין בחילול השם, אחד שוגג ואחד מזיד.	תנן התם:											◇
מאי אין מקיפין?												^
שאינ עושים כחוננוי.	מר זוטרא:									!		◇
לומר, שאם היתה שקולה - מכרעת.	מר בריה דרבנא:									!		◇
לעולם יראה אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת - אשריו שהכריע עצמו לכף זכות, עבר עבירה אחת - אוי לו שהכריע את עצמו לכף חובה, שנאמר: (קהלת ט) וחוטא אחד יאבד טובה הרבה, בשביל חטא יחידי שחטא - אובד ממנו טובות הרבה.	ת"ר:											◇
לפי שהעולם נידון אחר רובו והיחיד נידון אחר רובו, עשה מצוה אחת - אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת - אוי לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה, שנאמר: וחוטא אחד כו', בשביל חטא יחידי שעשה זה - אבד ממנו ומכל העולם טובה הרבה.	ר' אלעזר בר' שמעון:											◇
אפילו צדיק גמור כל ימיו ומרד באחרונה - איבד את הראשונות, שנאמר: (יחזקאל לג) צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו ואפילו רשע גמור כל ימיו ועשה תשובה באחרונה - אין מזכירים לו שוב רשעו, שנאמר: (יחזקאל לג) ורשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו.	ר"ש בן יוחי:											◇
וניהוי כמחצה עונות ומחצה זכויות	⚡											
בתוהא על הראשונות.	ריש לקיש:									!		◇
כל שישנו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ - לא במהרה הוא חוטא, שנאמר: (קהלת ד) והחוט המשולש לא במהרה ינתק												■
וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ - אינו מן היישוב.												■
למה צדיקים נמשלים בעולם הזה? לאילן שכולו עומד במקום טהרה ונופו נוטה למקום טומאה, נקצץ נופו - כולו עומד במקום טהרה, כך הקב"ה מביא יסורים על צדיקים בעולם הזה, כדי שיירשו העולם הבא, שנאמר: (איוב ח) והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד	רבי אלעזר ברבי צדוק:											◇
ולמה רשעים דומים בעולם הזה? לאילן שכולו עומד במקום טומאה ונופו נוטה למקום טהרה, נקצץ נופו - כולו עומד במקום טומאה, כך הקב"ה משפיע להן טובה לרשעים בעולם הזה, כדי לטורדן ולהורישן למדרגה התחתונה, שנאמר: (משלי יד) יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות.												◇
וכבר היה רבי טרפון וקנים מסובין בעלית בית נתזה בלוד, נשאלה שאילה זו בפניהם: תלמוד גדול או מעשה גדול?												^
מעשה גדול	נענה רבי טרפון ואמר:											!
תלמוד גדול	נענה ר"ע ואמר:											!
תלמוד גדול, שהתלמוד מביא לידי מעשה.	נענו כולם ואמרו:											!
גדול תלמוד - שקדם לחלה ארבעים שנה, לתרומות ולמעשרות - חמשים וארבע, לשמיטים - ששים ואחת, ליובלות - מאה ושלוש	תניא, רבי יוסי:											◇
מאה ושלוש? מאה וארבע הויין												⚡
יובל מתחילתו הוא משמט.	קסבר: [רבי יוסי]											!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
וכשם שהלימוד קודם למעשה, כך דינו קודם למעשה, כדבר המנוגא														מ:
אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה, שנאמר: (משלי יז) פוטר מים ראשית מדון וכשם שדינו קודם למעשה, כך שכרו קודם למעשה, שנאמר: (תהלים קה) ויתן להם ארצות גוים ועמל לאומים יירשו בעבור ישמרו הקיו ותורותיו ינצורו.	דאמר רב המנוגא:													מ:
כל שאינו לא במקרא ולא במשנה.														מ:
ופסול לעדות.	רבי יוחנן:													מ:
האוכל בשוק - הרי זה דומה לכלב	ת"ר: [ת"ק]													מ:
פסול לעדות.	יש אומרים:													מ:
הלכה כיש אומרים.	רב אידי בר אבין:													מ:
רגון - לא עלתה בידו אלא רגזנותא ולאדם טוב מטעימים אותו מפרי מעשיו וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ - דור הנאה ממנו, שנאמר: (תהלים א) וכמושב לצים לא ישב, מושכו מושב לצים.	דרש בר קפרא:													מ:
הדרך עלך האשה נקנית.														מ:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

קידושין-האיש מקדש		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
האיש מקדש בו ובשלוחו.												■	מא.
האשה מתקדשת בה ובשלוחה.												■	מא.
האיש מקדש את בתו כשהיא נערה, בו ובשלוחו.												■	מא.
השתא בשלוחו מקדש, בו מיבעיא?											ז		מא.
מצוה בו יותר מבשלוחו כי הא דרב ספרא מהרי"ך רישא, רבא מלח שיבוטא.	רב יוסף:										!	◇	מא.
בהא איסורא נמי אית בה, כדרב יהודה אמר רב	איכא דאמרי:										!	◇	מא.
אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה, שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו, ורחמנא אמר: (ויקרא יט) ואהבת לרעך כמוך.	דאמר רב יהודה אמר רב:										!	◇	מא.
וכי איתמר דרב יוסף - אסיפא איתמר:											!		מא.
האשה מתקדשת בה ובשלוחה											!		מא.
השתא בשלוחה מיקדשא, בה מיבעיא?											ז		מא.
מצוה בה יותר מבשלוחה כי הא דרב ספרא מהרי"ך רישא, רבא מלח שיבוטא	רב יוסף:										!	!	מא.
אבל בהא איסורא לית בה, כדר"ל											!	◇	מא.
טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו.	דאמר ר"ל:										!	◇	מא.
האיש מקדש את בתו כשהיא נערה.												■	מא.
כשהיא נערה אין, כשהיא קטנה לא												■	מא.
מסייע ליה לרב												■	מא.
אסור לאדם שיקדש את בתו כשהיא קטנה, עד שתגדל ותאמר בפלוגי אני רוצה.	דאמר רב יהודה אמר רב, ואיתימא רבי אלעזר:											■	מא.
שליחות מנלן?												^	מא.
(דברים כד) ושלח - מלמד שהוא עושה שליח, ושלחה - מלמד שהשליח עושה שליח.	דתניא:											!	מא.
אשכחן בגירושין, בקידושין מנלן?												ז	מא.
וכ"ת דיליף מגירושין												!	מא.
מה לגירושין שכן ישנן בעל כרחך												ז	מא.
אמר קרא: (דברים כד) ויצאה והיתה, מקיש הויה ליציאה, מה יציאה משוי שליח, אף הויה נמי משוי שליח.												!	מא.
האומר לשלוחו צא תרום - תרום כדעת בעל הבית, ואם אינו יודע דעת בעל הבית - תרום בבינונית אחד מחמשים, פחת עשרה או הוסיף עשרה - תרומו תרומה	ואלא הא דתנן:											ז	מא.
מנלן?												ז	מא:
וכי תימא דיליף מגירושין												!	מא:
מה לגירושין שכן ישנן חול												ז	מא:
אמר קרא: אתם (במדבר יח) גם אתם, לרבות את השליח.												!	מא:
ונכתוב רחמנא בתרומה, וניתו הנך ונגמרו מיניה												ז	מא:
משום דאיכא למפרך: שכן ישנה במחשבה.												!	מא:
חבורה שאבד פסחה, ואמרו לאחד - צא ובקש ושחוט עלינו, והלך ומצא ושחט והן לקחו ושחטו, אם שלו נשחט ראשון - הוא אוכל משלו והם אוכלים ושוחטים עמו	והא דתנן:											ז	מא:
מנלן?												ז	מא:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

קידושין-האיש מקדש	Talmud Navigator												
	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכי תימא דיליף מהנך											!		מא:
מה להנך שכן ישנן חול אצל קדשים											⚡		מא:
נפקא ליה מדרבי יהושע בן קרחה											!		מא:
מנין ששלוחו של אדם כמותו? שנאמר: (שמות יב) ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים, וכי כל הקהל כולן שוחטין? והלא אינו שוחט אלא אחד אלא מכאן, ששלוחו של אדם כמותו.	דא"ר יהושע בן קרחה:										!	◇	מא:
נכתוב רחמנא בקדשים, וניתי הנך וניגמרו מיניה											⚡	◇	מא:
משום דאיכא למפרך: מה לקדשים שכן רוב מעשיהן ע"י שליח.											!	◇	מא:
חדא מחדא לא אתיא, תיתי חדא מתרת?											⚡		מא:
הי תיתי?											^		מא:
לא נכתוב רחמנא בקדשים ותיתי מהנך											⚡	◇	מא:
מה להנך שכן ישנן חול אצל קדשים.											!	◇	מא:
לא נכתוב רחמנא בגירושין ותיתי מהנך											⚡		מא:
מה להנך שכן ישנן במחשבה.											!		מא:
אלא לא לכתוב רחמנא בתרומה ותיתי מהנך											⚡	◇	מא:
ה"נ											!		מא:
ואלא אתם גם אתם למה לי?											⚡	◇	מא:
מיבעי ליה לכדרכי ינאי											!		מא:
גם אתם - מה אתם בני ברית, אף שלוחכם בני ברית.	דא"ר ינאי:										!	◇	מא:
הא למה לי קרא? מדרבי חייא בר אבא א"ר יוחנן נפקא											⚡		מא:
אין העבד נעשה שליח לקבל גט מיד בעלה של אשה, לפי שאינו בתורת גיטין וקידושין	דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:										⚡	◇	מא:
איצטריך, ס"ד אמינא עבד דלאו בר היתירא הוא כלל, אבל עובד כוכבים הואיל ואיתיה בתרומה דנפשיה											!	◇	מא:
העובד כוכבים והכותי שתרמו - תרומתן תרומה	דתנן:										!		מא:
אימא שליח נמי עביד, קמשמע לן.											!		מא:
ולר' שמעון דפטר											⚡	◇	מא:
תרומת עובד כוכבים מדמעת וחייבין עליה חומש	דתנן: [ת"ק]										⚡	◇	מא:
פוטר	ור"ש:										⚡	◇	מא:
אתם גם אתם למה לי?											⚡		מא:
איצטריך, ס"ד הואיל ואמר מר: אתם - ולא אריסין, אתם - ולא שותפין, אתם - ולא אפוטרופוס, אתם - ולא התורם את שאינו שלו, אימא אתם - ולא שלוחכם נמי, קמ"ל.											!	◇	מא:
הניחא לרבי יהושע בן קרחה, אלא לרבי יונתן דמפיק ליה להאי קרא לדרשא אחרינא, מנא לן?											⚡		מא:
מנין שכל ישראל כולן יוצאים בפסח אחד? שנא': (שמות יב) ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים, וכי כל הקהל כולם שוחטים? והלא אינו שוחט אלא אחד אלא מכאן, שכל ישראל יוצאים בפסח אחד	דתניא, רבי יונתן										⚡	◇	מא:
שליח בקדשים מנא ליה?											⚡	◇	מב.
מיניה.											!		מב.
ודילמא שאני התם, דאית ליה שותפות בגוייהן											⚡		מב.

<p>מזמרה-statement קשיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מזמרה-key</p>	

קידושין-האיש מקדש	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator												
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י			
אלא מהכא: (שמות יב) ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית.			!												מב.
ודילמא התם נמי דאית ליה שותפות בגוייהן			ז												מב.
א"כ, תרי קראי למה ליה? אם אינו ענין להיכא דשייך, תניהו ענין להיכא דלא שייך.			!												מב.
האי מיבעי ליה לכדרכי יצחק			ז												מב.
איש זוכה, ולא הקטן זוכה	דא"ר יצחק:		ז												מב.
ההוא (שמות יב) מאיש לפי אכלו נפקא.			!												מב.
ואכתי מיבעי ליה, דשוחטין את הפסח על היחיד			ז												מב.
סבר לה כמ"ד: אין שוחטין את הפסח על היחיד.			!												מב.
מנין ששלוהו של אדם כמותו? שנאמר: (במדבר לד) ונשיא אחד נשיא אחד ממטה	ואלא הא דאמר רב גידל אמר רב:		ז												מב.
תיפוק ליה שליחות מהכא			ז												מב.
ותיסברא דהא שליחות הוא? והא קטנים לאו בני שליחות נינהו			!												מב.
אלא, כי הא דרבא בר רב הונא			!												מב.
מנין שזכין לאדם שלא בפניו? שנאמר: ונשיא אחד נשיא אחד.	דאמר רבא בר רב הונא אמר רב גידל אמר רב:		!												מב.
ותיסברא זכות היא? הא חובה נמי איכא, דאיכא דניחא ליה בהר ולא ניחא ליה בבקעה, ואיכא דניחא ליה בבקעה ולא ניחא ליה בהר			ז												מב.
ואלא כדרבא בר רב הונא			!												מב.
מנין ליתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהן, שביט דין מעמידין להם אפוטרופוס לחוב ולזכות?	דאמר רבא בר רב הונא אמר רב גידל א"ר:		!												מב.
לחוב אמאי?			ז												מב.
אלא לחוב ע"מ לזכות?			!												מב.
ת"ל: ונשיא אחד נשיא אחד ממטה תקחו.			!												מב.
יתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהם, בית דין מעמידים להם אפוטרופוס ובוררים להם חלק יפה, ואם הגדילו - יכולים למחות	רב נחמן אמר שמואל:														מב.
אם הגדילו - אינם יכולים למחות, דא"כ, מה כח בית דין יפה.	ורב נחמן דידיה:														מב.
ומי אית ליה לרב נחמן אם כן מה כח בית דין יפה?															מב.
שום הדיינים שפיחתו שתות או הותירו שתות - מכרן בטל	והתנן: [חכמים]														מב.
מכרן קיים, א"כ, מה כח ב"ד יפה	רבן שמעון בן גמליאל:														מב.
הלכה כדברי חכמים	ואמר רב הונא בר חיננא אמר רב נחמן:														מב.
לא קשיא: הא דטעו, הא דלא טעו.															מב.
אי דלא טעו, מאי יכולים למחות?															מב:
יכולים למחות ברוחות.															מב:
האחין שחלקו הרי הן כלקוחות	רב נחמן:														מב:
פחות משתות - נקנה מקח															מב:
יתר על שתות - בטל מקח															מב:
שתות - קנה ומחזיר אונאה.															מב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

קידושין-האיש מקדש		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא דאמרן פחות משתות נקנה מקח, לא אמרן אלא דלא שויה שליח, אבל שויה שליח, אמר: לתקוני שדרתיך ולא לעוותי.	רבא:											◇	מב:
והא דאמרן יתר משתות בטל מקח, לא אמרן אלא דלא אמר ניפליגן בשומא דבי דינא, אבל אמר נפלוג בשומא דבי דינא מכרן קיים	[רבא]											◇	מב:
שום הדיינים שפחתו שתות או הותרו שתות - מכרן בטל	דתנן: [ת"ק]											◇	מב:
מכרן קיים.	רשב"ג:											◇	מב:
והא דאמרן שתות קנה ומחזיר אונאה, לא אמרן אלא במטלטלי, אבל במקרקעי - אין אונאה לקרקעות ובמקרקעי - לא אמרן אלא דפלוג בעליוא, אבל פלוג במשחתיא לא כדרכה	[רבא]											◇	מב:
כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין, אפילו פחות מכדי אונאה נמי חוזר.	דאמר רבה:											◇	מב:
השולח את הבעירה ביד חרש שוטה וקטן - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, שילח ביד פיקח - פיקח חייב	והא דתנן:											◇	מב:
ואמאי? נימא: שלוחו של אדם כמותן												◇	מב:
שאני התם, דאין שליח לדבר עבירה, דאמרין: דברי הרב ודברי תלמיד - דברי מי שומעים?												◇	מב:
שליח שלא עשה שליחותו - שליח מעל, עשה שליחותו - בעל הבית מעל	והדתנן:											◇	מב:
כי עשה שליחותו דבעל הבית - בעל הבית מיהא מעל, אמאי? נימא: אין שליח לדבר עבירה												◇	מב:
שאני מעילה, דילפא חטא חטא מתרומה, מה תרומה משוי שליח, אף מעילה משוי שליח.												◇	מב:
ונילף מינה												◇	מב:
משום דהוי מעילה ושליחות יד שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.												◇	מב:
מעילה - הא דאמרן. שליחות יד מאי היא?												◇	מב:
(שמות כד) על כל דבר פשע - בש"א: לחייב על המחשבה כמעשה	דתניא: [ב"ש]											◇	מב:
אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר: אם לא שלח ידו וגו'	ב"ה:											◇	מב:
והלא נאמר על כל דבר פשע	אמרו ב"ש לב"ה:											◇	מב:
והלא נאמר (שמות כד) אם לא שלח ידו במלאכת רעהו	אמרו להם ב"ה לב"ש:											◇	מב:
א"כ, על כל דבר פשע למה לי?	אמרו ב"ש לב"ה:											◇	מב:
שיכול אין לי אלא הוא, אמר לעבדו ולשוחו מנין? ת"ל: על כל דבר פשע.	[בית הלל]											◇	מב:
הניחא לב"ה, אלא לב"ש דמוקמי ליה להאי קרא במחשבה כמעשה, נילף מיניה												◇	מב:
משום דהוה מעילה טביחה ומכירה שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.												◇	מב:
מעילה - הא דאמרן. טביחה ומכירה - מאי היא?												◇	מב:
אמר קרא: (שמות כא) וטבחו או מכרו, מה מכירה ע"י אחר, אף טביחה על ידי אחר.												◇	מב:
או - לרבות את השליח.	דבי ר' ישמעאל תנא:											◇	מב:
תחת - לרבות את השליח.	דבי חזקיה תנא:											◇	מב:
הניחא למ"ד שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין, אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר?												◇	מב:
גלי רחמנא בשחוטי חוץ (ויקרא טז) דם יחשב לאיש ההוא דם שפך, הוא - ולא שלוחו.												◇	מב:
אשכחן גבי שחוטי חוץ, בכל התורה מנלן?												◇	מב:
דיליף משחוטי חוץ.												◇	מב:
אדיליף משחוטי חוץ, נילף מהנך												◇	מב:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

קידושין-האישי מקדש	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator													
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י				
הדר כתב רחמנא: (ויקרא טז) ונכרת האיש ההוא, אם אינו ענין לגופו, תנהו ענין לכל התורה כולה.																מג.
ולמ"ד שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדים, הני ההוא ההוא מאי דריש בהו?																מג.
חד, למעוטי שנים שאחוזים בסכין ושוחטים וחד, הוא - ולא אנוס, הוא - ולא שוגג, הוא - ולא מוטעה.																מג.
ואידך?																מג.
מהוא ההוא.																מג.
ואידך?																מג.
הוא ההוא לא דריש.																מג.
האומר לשלוחו צא הרוג את הנפש - הוא חייב, ושולחיו פטור	והא דתני: [ת"ק]															מג.
שולחיו חייב, שנא': (שמואל ב' יב) אותו הרגת בחרב בני עמון חגי הנביא:	שמאי הזקן אומר משום חגי הנביא:															מג.
מאי טעמיה דשמאי הזקן?																מג.
שני כתובים הבאים כאחד מלמדין, והוא ההוא לא דריש.	קסבר: [שמאי הזקן]															מג.
ואיבעית אימא: לעולם דריש, ומאי חייב? חייב בדיני שמים.																מג.
מכלל דת"ק סבר: אפילו מדיני שמים נמי פטור?																מג.
אלא דינא רבה ודינא זוטא איכא בינייהו.																מג.
ואיבעית אימא: שאני התם, דגלי רחמנא אותו הרגת בחרב בני עמון.																מג.
ואידך?																מג.
הרי לך כחרב בני עמון, מה חרב בני עמון אין אתה נענש עליו, אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו																מג.
מאי טעמא?																מג.
מורד במלכות הוה, דקאמר ליה: (שמואל ב' יא) ואדוני יואב וכל עבדי אדוני על פני השדה חונים.																מג.
את"ל סבר שמאי: שני כתובים הבאים כאחד מלמדין, והוא ההוא לא דריש, מודה באומר לשלוחו צא בעול את הערוה ואכול את החלב - שהוא חייב, ושולחיו פטור, שלא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב.	רבא:															מג.
שליח נעשה עד	איתמר, רב:															מג.
אין שליח נעשה עד.	דבי רבי שילא															מג.
מ"ט דבי רבי שילא?																מג.
אילימא משום דלא א"ל הוי לי עד																מג.
אלא מעתה, קידש אשה בפני שנים ולא אמר להם אתם עדיי, ה"נ דלא הוו קידושי?																מג.
שליח נעשה עד, אלומי קא מאלמנא למילתיה	אלא, רב אמר:															מג.
אין שליח נעשה עד, כיון דאמר מר: שלוחו של אדם כמותו, הוה ליה כגופיה.	דבי רבי שילא אמר:															מג.
אמר לשלשה צאו וקדשו לי האשה - אחד שליח ושנים עדים, דברי ב"ש	מיתבי: [בית שמאי]															מג.
כולם שלוחין הן, ואין שליח נעשה עד	בית הלל:															מג.
עד כאן לא פליגי - אלא בשלשה, אבל בשנים - דברי הכל לא																מג.
הוא דאמר כי האי תנא																מג.
שליח ועד אחד	דתניא: רבי נתן אומר, בית שמאי:															מג.
שליח ושני עדים.	[רב נתן אומר] בית הלל:															מג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

קידושין-האיש מקדש		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
ורב כבית שמאי?												◇	מג.			
איפוך.												!	◇	מג.		
ורב אחא בריה דרבא מתני איפכא:	[רב אחא בריה דרבא]											!	◇	מג.		
אין שליח נעשה עד	רב:											!	◇	מג.		
שליח נעשה עד.	דבי ר' שילא											!	◇	מג.		
והילכתא: שליח נעשה עד.												■	◇	מג.		
אמר לשנים צאו וקדשו לי את האשה - הן הן שלוחיו, הן הן עדין וכן בגירושין	רבא אמר רב נחמן:												■	◇	מג.	
וכן בדיני ממונות.													■	◇	מג:	
וצריכא דאי אשמעינן בקידושין, משום דלמיסרה קאתי, אבל גירושין - ניווש שמא עיניו נתן בה, ואי אשמעינן גירושין, משום דאיתתא לבי תרי לא הזיא, אבל ממונא - אימא הני מיפלג פלגי, צריכי.													■	◇	מג.	
מאי קסבר?													^	◇	מג.	
המלוה חבירו בעדים צריך לפורעו בעדים	אי קסבר: [רב נחמן]												!	◇	מג.	
הני נוגעים בעדות ניהו, דאי אמרי לא פרעניה, אמר להו פרעונן?													?	◇	מג.	
המלוה את חבירו בעדים א"צ לפורעו בעדים, ומגו דיכלי למימר אהדרינהו ללוה, יכולין למימר פרעניה למלוה.	אלא לעולם קסבר: [רב נחמן]												!	◇	מג.	
והשתא דתקון רבנן שבועת היסט, משתבעי הני עדים דיהיבנא ליה, ומשתבע מלוה דלא שקיל ליה, ופרע ליה לוח למלוה.													■	◇	מג.	
האיש מקדש את בתו.														■	◇	מג.
נערה המאורסה - היא ואביה מקבלין את גיטה	תנן התם: [רבנן]												■	◇	מג.	
אין שתי ידיים זוכות כאחד, אלא אביה מקבל את גיטה, וכל שאין יכולה לשמור את גיטה - אין יכולה להתגרש.	רבי יהודה:												■	◇	מג.	
כמחלוקת לגירושין כך מחלוקת לקידושין	ריש לקיש:												■	◇	מג.	
מחלוקת לגירושין, אבל לקידושין, דברי הכל - אביה ולא היא.	רבי יוחנן:												■	◇	מג.	
מאי טעמיה דר' יוחנן אליבא דרבנן? גירושין דמכנסת עצמה לרשות אביה - בין היא ובין אביה, קידושין דמפקעת עצמה מרשות אביה - אביה ולא היא.	ואמר ר' יוסי בר' חנינא:												■	◇	מג.	
והרי מאמר, דמפקעת עצמה מרשות אביה													?	◇	מג.	
קטנה מן האירוסין - אין עושים בה מאמר אלא מדעת אביה והנערה - בין מדעת עצמה בין מדעת אביה	ותנן:												?	◇	מד.	
מאי טעמיה דר' יוחנן אליבא דרבנן? קידושין דמדעתה - אביה ולא היא, גירושין דבעל כרחיה - בין היא ובין אביה.	אלא אי איתמר הכי איתמר, אמר רבי יוסי בר' חנינא:												■	◇	מד.	